

Paulina Florjanowicz

Szanowni Państwo!

Ochrona Zabytków 63/1-4 (248-251), 5

2010

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Szanowni Państwo!

Z wielką przyjemnością oddaję w Państwa ręce szczególny numer „Ochrony Zabytków”. Numer szczególny z dwóch zasadniczych powodów: jest zdecydowanie obszerniejszy i bardziej różnorodny niż zazwyczaj, ale przede wszystkim jest to numer ostatni! Ostatni numer „Ochrony Zabytków” w dotychczasowej formie, a zarazem przedsmak nowej „Ochrony Zabytków”, którą poznają Państwo niebawem.

„Ochrona Zabytków” to pismo z tradycjami. Ukazuje się nieprzerwanie od 1948 roku, a ostatnim jego wydawcą jest Narodowy Instytut Dziedzictwa (d. Ośrodek Dokumentacji Zabytków, w ostatniej dekadzie działający jako Krajowy Ośrodek Badań i Dokumentacji Zabytków). To zobowiązuje. Uznaliśmy, że wraz ze zmianami w naszej instytucji zmian wymaga także nasze czasopismo. Staraliśmy się przy tym zachować wszystkie zalety „Ochrony Zabytków”, wprowadzając jednocześnie nowe rozwiązania. Pismo musi być silnym głosem w dyskusji na temat polskiego systemu ochrony dziedzictwa oraz stanowić forum wymiany doświadczeń z dziedziny konserwacji zabytków. Kierowane zarówno do specjalistów, jak i pasjonatów dziedzictwa, ma w wyważony i interdyscyplinarny sposób prezentować najbardziej aktualne trendy w polskim i światowym konserwatorstwie.

Zakres zadań realizowanych przez Narodowy Instytut Dziedzictwa systematycznie wzrasta, czego odzwierciedleniem jest coraz szersze spektrum tematów poruszanych na łamach „Ochrony Zabytków”. Niniejszy numer jest tego najlepszym przykładem. Zawiera m.in. przypomnienie korzeni polskiego konserwatorstwa, prezentację współczesnych tendencji konserwatorskich na Ukrainie, omówienie specyfiki ochrony zabytków z perspektywy Kościoła, analizę ekonomicznego potencjału dziedzictwa, charakterystykę archeologii pól bitewnych oraz tradycyjnie – liczne artykuły w profesjonalny sposób przybliżające wybrane obiekty i zespoły zabytkowe oraz procesy ich konserwacji. Wyjątkowa objętość tego numeru ma też dodatkowe uzasadnienie: jest to numer zbiorczy, datowany na rok 2010 (choć przecież jest już rok 2012). To opóźnienie, towarzyszące nam od kilku lat, staje się coraz bardziej mylące i dla nas, i dla Państwa – naszych Czytelników, dlatego postanowiliśmy to raz na zawsze zakończyć. Zdecydowaliśmy się więc nadgonić stracony czas, a ponieważ rok 2011 był dla nas okresem transformacji, postanowiliśmy wydać z tą datą tylko bibliografię zawartości „Ochrony Zabytków”, która z pewnością będzie niezwykle przydatnym narzędziem w Państwa pracy. Następny numer, który Państwo otrzymają, będzie już odpowiadał czasowi rzeczywistemu.

Zmian będzie oczywiście znacznie więcej. Przede wszystkim zamierzamy profilować każdy numer, wprowadzając temat przewodni, ilustrowany kilkoma artykułami, a także wzmocnić działy stałe oraz dostarczać aktualnych i rzetelnych informacji na temat najnowszych trendów konserwatorskich. Mamy nadzieję, że nasi dotychczasowi Czytelnicy zaakceptują wprowadzane zmiany, zaś ci z Państwa, którzy z „Ochroną Zabytków” spotykają się po raz pierwszy, odnajdą w niej szereg interesujących i inspirujących artykułów.

Misją Narodowego Instytutu Dziedzictwa jest tworzenie podstaw dla zrównoważonej ochrony dziedzictwa poprzez gromadzenie i upowszechnianie wiedzy o zabytkach, wyznaczenie standardów ich ochrony i konserwacji oraz kształtowanie świadomości społecznej celem zachowania dziedzictwa kulturowego Polski dla przyszłych pokoleń. Nowa formuła „Ochrony Zabytków” będzie w pełni realizować tę misję, przybliżając zasady i prezentując przykłady zrównoważonego zarządzania dziedzictwem. Znana Państwu dotychczas „Ochrona Zabytków” nie znika, ale rozpoczyna swój nowy etap. A zatem niech koniec dobrego będzie początkiem lepszego. Zapraszamy do lektury i do współpracy!

Paulina Florjanowicz
Dyrektor Narodowego Instytutu Dziedzictwa